

talelser, jeg har fremsat om de foreliggende Lovforslag, have lagt Mærke til, at jeg mener, at de i meget væsentlig Grad bør ændres, saaledes at de nærmer sig til Karakteren af de Forslag, vi fremsatte i 1922, og hvis Partiet Venstre nu interesserer sig for disse Forslag, vil der jo være Grundlag for en frugtbar Forhandling.

Det samme gælder, hvis det ærede Parti skulde have Interesse for en Plan, som det ærede Medlem Hr. Brorsen omtalte i Gaar, og som han gjorde opmærksom paa jeg havde nævnt ved den interparlamentariske Gruppens Forhandlinger i Kristiania i Sommer. Det er Tanken om at søge Udgangspunktet for den almindelige Begrænsning af Staternes Rustninger, eller i hvert Fald for Overvejelsen deraf, i de Regler, som i Fredstraktaten er givet for Østrigs Hær og Tysklands Flaade. Jeg har senere draget dette frem i den interparlamentariske Union, hvor det fandt Tilslutning ved dennes Fællesmøde. Dernæst har jeg fremsat den samme Tanke for det Udvalg i Folkeforbundets Delegeretforsamling, som behandlede disse Spørgsmaal, og den dertil knyttede Plan er tillige med en tilsvarende af en noget anden Karakter, der er udarbejdet af Generalsekretær Lange, af Delegeretforsamlingens Udvalg oversendt til de paagældende Militærudvalg indenfor Folkeforbundet som et af Grundlagene for den Nedrustningskonference, der skal finde Sted. Dermed er der jo ikke foregaaet nogen *Antagelse* af de paagældende Planer, men det er ganske klart, at naar jeg paa saadan Vis har interesseret mig for disse, forsvinder denne Interesse heller ikke nu. Det, Tanken gaar ud paa, er at tage et Udgangspunkt for et Højestemaal af Rustninger for de forskellige Lande, og det har unægtelig altid været min Opfattelse, at Danmark vilde være i Stand til at gaa længere ned end det Højestemaal, der nogenlunde kunde svare til, hvad man kunde opstille i en saadan fælles Plan. Men alligevel vil denne Plan dog være af en saadan Karakter, at hvis der hos det ærede Parti er en alvorlig Villie til Forhandling paa dette Grundlag, vil vi kunne drøfte den med nogen Udsigt til at komme til en rimelig Forstaelse.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde i Gaar opmærksom paa, at den østrigske Ordning kostede — efter en eller anden Beregning — 54 Mill. Kr. aarlig, tror jeg det var. Jeg ved ikke, hvor meget Beregningen er værd — den Slags Sammenligninger paavirkes i høj Grad af Valutaen —, men ganske bortset derfra er Forholdet det,

at Østrig har det dobbelte Indbyggerantal af Danmark, saa vi vilde komme ned til omkring det halve af det Tal, det ærede Medlem nævnte. Dertil kommer, at den østrigske Ordning i Overensstemmelse med Fredstraktaten er en Ordning med en hvervet Styrke af en ganske særlig dyr Beskaffenhed, og derfor er det ganske givet, at i Danmark kan en Ordning, der i Styrke og Værdi vilde svare til den østrigske, tilvejebringes for et meget beskednere Beløb. Dertil skal jeg føje, at den østrigske Ordning bygger paa Fredstraktatens Bestemmelse om, at denne Styrke kun maa benyttes til Opretholdelse af den indre Orden i Landet og til et almindeligt Vagthold ved Grænserne.

Dernæst mindede det ærede Medlem mig om, at alle Deltagerne i den danske Folkeforbunds-Delegation har udtalt en Sætning om, at man kunde ønske en direkte Forhandling om Begrænsning af Rustningerne, og at man kunde tænke sig at vende tilbage til et System af lignende Art som det, der er forelagt af Lord Esher. I den Anledning vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at denne Udtalelse gælder selve Lord Eshers System, men paa ingen Maade de af ham opstillede Tal, om hvilke alle, der overhovedet har beskæftiget sig med dem, er paa det rene med, at de er haabløst uanvendelige. Jeg skal saaledes nævne, at efter hans Tal kunde Danmark have Lov til at have en Styrke paa 60 000 Mand og Frankrig en Styrke paa 180 000 Mand, men en Plan for Nedrustning rundt omkring i Verden, efter hvilken Danmarks Styrke skulde være en Trediedel af Frankrigs, tror jeg oprigtigt talt ikke, der er Betingelser for at komme igennem med, og nogen Forestilling om, at noget saadant skulde være muligt, har ingenlunde ligget i den omtalte Udtalelse. Jeg har ved en tidligere Lejlighed sagt, at jeg ikke kunde tænke mig, at Lord Eshers Tal paa nogen Maade var anvendelige.

Jeg har dernæst nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen. Det ærede Medlem havde fra Tiden før Krigen et Minde om Taler af mig, hvorigennem han havde faaet det Indtryk, at Fredens Sikring var fuld og fast i de Tider. I saa Fald maa dette bero paa, at det ærede Medlem har faaet et helt andet Indtryk af mine Udtalelser end det, der svarede til Udtalelserne. Det, jeg har sagt i de Tider, var, at den internationale Retsudvikling forhaabentlig kunde føre frem til, at der kom en Sikring af Freden, uden at den store Kamp fandt Sted forinden. Men jeg